

Biruta Onckule

Daži mirkli Birutas ceļā

MŪSĒJIE 3.lpp.

SPREDIĶIS 2.lpp.

Mārcis Zeiferts

Cik bieži mēs pieminam Viņa vārdu savā viena mūža nodzīvotajā dienā?

KALPOŠANA 4.lpp.

Maija Galeniece

Aprūpes darbs paplašinās

DRAUDZE 8.lpp.

Mīlestības darbi draudzē

Ceļamāiže

Nr. 5 | 2015. gada 20. decembris

| AVĪZE PAR ZIEDOJUMU |

MĒS PIEDERAM DEBESĪM!

Egles ceļš uz draudzi

Paraža izpušķot kokus par godu svētkiem aizsākās jau senenos laikos. Arī kristīgā pasaulē šo tradīciju ir pārņēmusi, kā Ziemassvētku koku izraugoties egli.

Ziemassvētku eglītes tradīciju esot aizsācis Asīzes Francīskas, kas 1222. gadā mežā izveidojis Jēzus dzimšanas skatu un pie silītes eglēs ielicis aizdegta sveces. Tomēr ar plašāku vērienu eglīte ienāca baznīcās un cilvēku dzīvē daudz vēlāk, - pirms 500 gadiem Vācijā un Baltijas valstīs.

Mēs varam lepoties, ka pasaulē pirmā publiskā Ziemassvētku egle, kuras uzstādīšana minēta senajos dokumentos, ir egle Rīgas Rātslaukumā, 1510. gada Ziemassvētkos. Egle bijusi rotāta ar papīra puķēm un pēc ceremonijas tika sadedzināta.

Sākotnēji egles pušķoja baznīcās vai pie tām. Pirmais

baznīcas ieraksts par egles izpušķošanu Ziemassvētkos ir datēts ar 1539. gadu. Tad pamazām paraža par Ziemassvētku eglītes pušķošanu ienāca arī ģimenēs. No 18.gs eglītes rotājumiem sāka izmantot vaska sveces.

Par Tukuma draudzes egles gādāšanu pēdējos gados rūpējies Jānis Greivulis, bet šogad veselības stāvokļa dēļ nav varējis to uzņemt, tāpēc šis pienākums uzticēts draudzes padomes loceklim Harijam Lācaram.

“Egli sāku meklēt jau apmēram mēnesi iepriekš,” pastāstīja Harijs. “Tas nebija vienkārši, jo vajadzēja atrast nevien skaistu, staltu un dievnama telpas izmēriem atbilstošu egli, bet arī tādu, kas atrastos ceļa tuvumā, jo koks ir smags un vajadzīgi vairāki cilvēki, lai to nestu. Tad vēl bija jāveic saskaņojums ar meža īpašnieku - “Latvijas valsts

mežiem”. Viņi draudzei labprāt deva atļauju, paldies viņiem par to”.

Piemērota egle atradās mežu masīvā Raudas pusē, un ceturtdien, 17.decembrī, agri no rīta, kad mežā vēl valdīja bieža krēsla, mūsu Ziemassvētku koks sāka savu ceļu uz baznīcu.

Lai lielo koku nogādātu tam paredzētajā vietā, palīgos nāca daudzi draudzes vīri un sievas, jo uzdevums nemaz nebija tik viegls. Ar kopīgiem spēkiem un Dievpalīgu viss izdevās godam, un tagad mūsu dievnamu grezno viena no lielākajām eglēm visā draudzes vēsturē.

Pateicamies čaklajiem palīgiem – Harijam Lācaram, Mārim Šmēlam, viņu kolēģiem un visiem pārējiem, kas piedalījās egles uzstādīšanā.

Dievkalpojumi un notikumi:

18.decembrī
plkst. 18:00 ievērojamā dziesminieka Kristofora Firekera 400 gadu jubilejas svinības.

19.decembrī
plkst. 17:00 Valta Pūces Ziemassvētku dziesmas. Piedalās Jelgavas jauktais koris “Tik un tā”, vīru koris “Ozols” un jauktais koris “Gavile”.

20.decembrī
plkst. 11:00 Adventa ceturtais svētdienas dievkalpojums. Piedalās koris “Skandīne”.
plkst. 17:00 Ziemassvētku koncerts “Luar.”.

24.decembrī
plkst. 16:00 Kristus piedzimšanas Svētvakara dievkalpojums. Piedalās Tukuma Raiņa ģimnāzijas koris “Savējie”.

plkst. 18:00 Kristus piedzimšanas Svētvakara dievkalpojums. Piedalās Tukuma pūtēju kvintets.

25.decembrī
plkst. 11:00 dievkalpojums pirmajos

Ziemassvētkos.

26.decembrī
plkst. 16:00 Ziemassvētku uzvedums.

27.decembrī
plkst. 11:00 dievkalpojums svētdienā pēc Ziemassvētkiem.

31.decembrī
plkst. 18:00 Vecgada vakara dievkalpojums.

5.janvārī
plkst. 19:00 Aigara Voitiška ziemas dziesmu cikls “Leduspuķes tavā logā”. Piedalās Dita Lūriņa, Zane Dombrovskā un Gints Sola.

6.janvārī
plkst. 18:30 Draudzes eglīte un pateicības pasākums draudzes brīvprātīgajiem. Ziemassvētku mūzikas koncerts.

9.janvārī
plkst. 18:00 Tezē dievkalpojums.

31.janvārī
plkst. 13:00 Draudzes forums garīgās dzīves plānošanai 2016 gadā un piln-sapulce.

Mīlais Jēzus vārds

MĀRCIS ZEIFERTS

“Ar to mīlo Jēzus vārdu, Jauno gadu iesākam” - šī Georģa Heinriha Loskila dziesma ir labi pazīstama, jo to aizvien izvēlas dziedāt gada pirmajā dievkalpojumā. Un kurš to vairs var pateikt, ka Georģa Heinriha Loskila tēvs, tādā pašā vārdā - Georģs Heinrihs Loskils, reiz bija mācītājs Tukuma baznīcā? Tēvs savu dēlu Georģu Heinrihu nosūtīja mācīties uz brāļu draudzes mācītāju semināru Vācijā, pēc kura beigšanas viņš atgriezās Vidzemē un ieņēma dažādus amatus Vidzemes brāļu draudzēs. Kad Loskils atgriezās atpakaļ no Vācijas, viņa tēvs jau bija devies mūžībā, un tajā laikā kalpošanu Tukuma baznīcā uzsāka mācītājs Puzins. No 1782. gada dziesmas autors Georģs Heinrihs Loskils bija Vidzemes brāļu draudzes priekšnieka jeb presbitera palīgs un vēlāk pats kļuva par brāļu draudzes priekšnieku. Šajā laikā viņš latviešu valodā brāļu draudzei atsevišķā izdevumā sastādīja Garīgas dziesmas, kurā iekļāva arī savas oriģinālās dziesmas. Dziesmu grāmata iznāca 1790. gadā Pēterburgā, tādēļ tautā to dēvēja par „Pēterburgas grāmatu”. Līdztekus garīgo dziesmu sacerēšanai Georģs Heinrihs Loskils vācu valodā sarakstīja tolaik nozīmīgu traktātu par evaņģēliskās misijas darbu Ziemeļamerikā, kas norāda uz viņa dzīvo interesi Evaņģēlija vēsti nest pasaulē.

1789. gadā Loskila izvēlēja par jaunas brāļu draudzes vadītāju Krievijas galvaspilsētā Pēterburgā, tomēr jau pēc gada viņš pienākumus atstāja un devās uz Saksiju un Silēziju, kur nodibināja brāļu draudžu skolas. 1801. gadā viņš publicēja meditāciju grāmatu, kas saturēja 366 pārdomas katrai gada dienai un guva lielu atzinību. Tajā pašā gadā Loskils devās uz Bēlmes draudzi Pensilvānijas pavalstī ASV, kur līdz savai nāvei 1814. gadā vadīja Pensilvānijas brāļu draudzes un kļuva par Morāvijas baznīcas pirmo bīskapu.

Ar to mīlo Jēzus vārdu, Jauno gadu iesākam nav vienīgais dziesminieka darbs. Mūsu Jaunajā Dziesmu grāmatā pavisam iekļautas 12 Georģa Heinriha Loskila dziesmas.

Mīļā draudze, vai gads, kas nu iesākas, - vai to uzsākam ar Jēzus vārdu? Jēzus vārds Jaunajā Derībā ir otrs visbiežāk lietotais tūlīt aiz vārda Dievs. Pavisam kopā Jaunajā Derībā Jēzus vārds ir nosaukts vairāk nekā 900 reizes. Mēs varam katrs sev gada sākumā pajautāt, cik bieži mēs pieminam Viņa vārdu savā viena mūža nodzīvotajā dienā, nedēļā, mēnesī vai gada laikā? Vai Jēzus vārdā draudze ir sanākusi kopā un kalpo? Vai piesauc Viņu priekš un ne tik gaišos brīžos? Vai Viņa vārdā satiekam viens otru? Vai Viņa vārdā lūdzam?

Kāpēc tas mums ir tik svarīgi? Atbildi dod Evaņģēlija teksts, kur lasām, ka „Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu.” Jēzus ir tas, caur kuru mēs iepazīstam, kas ir Dievs.

Nedaudz pārdomāsim, ko šis Jāņa evaņģēlija teksta fragments mums vēsti. Te vispirms jāievēro, ka Dievu neviens nekad nav redzējis. Vecajā Derībā mēs pat lasām, ka tas, kurš Dievu

Cik bieži mēs pieminam Viņa vārdu savā viena mūža nodzīvotajā dienā, nedēļā, mēnesī vai gada laikā?

būtu redzējis, tam būtu jāmirst. Baznīcā pat ilgu gadsimtu uzskatīja, ka Dievu attēlot nedrīkst. Šī jautājuma dēļ baznīcā pat ir notikuši strīdi un šķelšanās, jo - kā gan Dievu ir iespējams attēlot un kādas īpašības Viņam tiks piešķirtas? Tikai viduslaiku noslēguma etapā parādījās pirmie mēģinājumi Viņu attēlot. Šeit būtu jāpiemin slavenais Mikelandželo darbs Siksta kapelā, kas uzskatāms par pirmo tāda veida darbu. Bet runa nav par viduslaikiem vai citiem vēsturiskiem periodiem baznīcā. Šis ir jautājums par to, kā cilvēks sastop savā dzīvē Dievu? Vai dažkārt neesam par Viņu izveidojuši ačgārnus priekšstatus, kas mums tikai traucē Viņu atrast un piedzīvot?

Varētu domāt, ka šie un citi līdzīgi jautājumi būtu aktuāli cilvēkiem, kas Dievu nekad agrāk nav iepazīnuši. Un vai mēs par šiem jautājumiem interesējamies vienīgi tad, kad mums klājas grūti, kad ir pārbaudījumi vai esam kādā krīzē? Mārtiņš Lutērs sacīja, ka visa cilvēka dzīve ir atgriešanās pie Dieva. Visas dzīves garumā mēs lūdzam, lai Dievs izlīdzina mūsu parādus un grēkus.

Reiz kādam mācītājam jautāja, kas ir baznīcas uzdevums? Viņš esot atbildējis ar sekojošu stāstu. Kādā ciemā ir dzīvojuši kāda vientuļa veca sieva. Pie viņas nabadzīgās būdas piederējusi vēl tikai viena kaza un noplucis suns. Kādu dienu viņa nolēma blakus ciemā apmeklēt savu draudzeni.

Bleķa bļodā vecā sieva pēc atgriešanās no apmeklējuma bija sev atstājusi pusdienām dažus gaļas gabaliņus. Dodoties prom, saimniece kazai un sunim piekodināja, lai tie pat nedomā tuvoties viņas ēdienam. Bet tiklīdz sieva bija prom un pazuda aiz horizonta, suns sāka ostīties ap plīti, un visi solījumi ar to pašu bija aizmirsti. Suns ar ķepām metās virsū uz plīti un nogāza bļodu ar gaļu, un vienā piegājienā notiesāja vecās sievietes pusdienas.

Kad vecā sieviete pārrādās mājās izsalkusi un nogurusi, viņa ieraudzīja uz zemes tukšo gaļas bļodu. Sievu pārņēma lielas dusmas. Abi dzīvnieki pārbijās un kaunīgi slēpās no savas saimnieces acīm. „Kurš no jums abiem apēda manu gaļu?” Kaza kratīja ar galvu un visu noliedza. Suns savukārt ar galvu rādīja uz kazas pusī. Saimniece nojauta, ka notiek blēdība, un sacīja, ka ātri noskaidros visu patiesību. Kad viņa pacēla žagaru, suns no bailēm sāka kaut un, sajuties pavisam vainīgs, skrēja prom un nozuda no viņas acīm. Tad mācītājs ieturēja pauzi un pasmaidot sacīja: „Baznīcas uzdevums ir dabūt noklīdušo atpakaļ uz mājām.”

Jēzus nāk pasaulē, kur šī vainas apziņa par apēsto gaļas gabalu jau pastāv priekšā. Viņš pie krusta dzēš seno cilvēces stāstu. Gaļas gabals ir apēsts, bet atmiņa par to ir saglabājusies. Vienpiedzimušais Dēls ir nācis, lai rādītu, ka Dieva mīlestība ir lielāka par cilvēka vainu. Vienpiedzimušais Dēls mums atgādina, kāds Dievs ir patiesībā. Viņš nav saērcināta saimniece ar žagaru rokās, kā cilvēkam izmisumā šķiet, bet mīlošs Tēvs, kas gaida pārnākam pazudošo. Kā Jēzus to zina? Apustulis Jānis saka, ka Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu. Jēzus īpaši klātbūtne ar Tēvu ir dziļš ticības noslēpums, kurā atklājas Tēva mīlestība uz visu pasauli. Tā tik neparasti izsaka vārdi par Dēlu, kas ir pie

Tēva krūts. Arī mūsu dzīve Dieva klātbūtnē ir iespējama, to Jēzus ar visu savu dzīvi mums atklāj un caur sevi pašu rāda ceļu pie mīlošā Tēva, kas mūs pieņem, kādi mēs esam.

Cilvēks, kas dzīvo bailēs un vainas sajūtā, nespēj Dievu iepazīt. Cilvēkam vairs nav saglabājusies atmiņa par to, kāds Dievs ir, un savās bailēs par Viņu tas pat ir sagrozījis priekšstatu, savas subjektīvās bailes padarīdams par bailu iedomāto objektu. Mārtiņš Lutērs lielu savas dzīves daļu veltīja tam, lai dūsmīgo Dievu reabilitētu par žēlsirdīgo Dievu. Tamdēļ lai Ar to mīlo Jēzus vārdu, Jauno gadu iesākam, jo Jēzus

vārds tulkojumā nozīmē, ka Viņš ir tas, kurš izglābj. Jēzus ir Glābējs, kas izglābj no grēka bailēm. Viņš negrib būt mītiska persona, kas nāk vienreiz gadā iepriecināt sevi pastkartītes izskatā. Viņš atklāj mīlošo Dievu, un tamdēļ arī dziesminieks Georģs Heinrihs Loskils Jēzus vārdu sauc par mīlu.

Lai patiešām Viņš izglābj mūs no grēka izmisuma un bailēm! Lai Jēzus vārdā piepildām katru nodzīvoto dienu ne tikai Jaunajā gadā, bet katrā mūsu dzīves atlikušajā dienā! Jēzus vārds būs mīļš vārds, kas mūs dienu no dienas tuvinās mīlošā Tēva mājām un mūs reiz ievēdīs savā valstībā.

Fotostāsts

Pa mīlestības un ticības ceļu

5. decembrī, sagaidot Otro Adventi, Tukuma draudzes locekļi, iesvētes grupas dalībnieki, viesi un aicinātie mūziķi pulcējās uz Tezē dievkalpojumu.

Tezē ekumēniskā kustība iegūst aizvien lielāku atbalstu visā pasaulē, iesaistot desmitiem tūkstošu dažādu kristīgo konfesiju cilvēku, īpaši uzrunājot jauniešus. Tezē kopienas darbs ir starptautisks, un tā būtību vislabāk raksturo kopienas vadītāja brāļa Aloiza vārdi:

“Daudz cilvēku visā pasaulē piedalās “ticības svētceļojumā” savā ikdienas dzīvē... Reizēm mums jāpietuvojas jauniem apvārsņiem, tālu prom vai tepat tuvumā, lai atklātu Evaņģēlija cerību atkal un atkal. Mūsu pasaulei, kurā pastāv tik daudz posta radošu ciešanu, ir vajadzīgi vīrieši un sievietes, kas izstaro Dieva mieru savās dzīvēs. Tāpēc pieņemsim drosmīgus lēmumus, kas liek mums iet uz priekšu pa mīlestības un ticības ceļu.”

Attēls:

Mirkļis pēc pirmās Tezē lūgšanas Tukuma baznīcā. Dievkalpojumu atbalstošā mūziķu grupa. Pa kreisi: Ansis Klucis (ģitāra), Tukuma draudzes ansambļa meitenes – Dace, Agnese, Daina, Inga (taustiņinstrumenti), Māriete, Inese Kluce (arfa).

Viņa pilnīgi skaidri dzirdējusi kādu iekšēju balsi sakām: "Biruta, tagad nu ir tavs laiks!"

Daži mirkli Birutas ceļā

Tumšs un drēgns decembra vakars. Bez sniega, ar sīkām lietus lāsēm un rudenīgu miglu, cauri kuras biežajiem tvaikiem laternu gaismīņas spīguļo pavisam vārgi. Kaut Ziemassvētki jau pavisam tuvu, vakars ir kluss, bez liksmiem bērnu spiedieniem, ragaviņām, sniegavīru celšanas un pikošanās. Ziema šogad kavējas nakt...

Šovakar ciemojamies pie Birutas Onckules, lai kopīgi ar viņu pavadītu Trešās Adventes vakaru. Septembrī draudzes locekļi viņu sveica 80 gadu jubilejā un pateicās par draudzē nokalpotajiem 18 gadiem. Nu mēģināsim tvrt dažus mirklus no šiem aizvadītajiem gadiem, dažus mirklus no Tēva nolemtā dzīves un kalpošanas ceļa.

Birutas mazajā dzīvoklītī

ir mājīgi un silti. Uz galda kūp kafijas krūzes, salikti šķīviņi ar kārumiņiem, Adventes vainagā mirdz trīs sveču liesmiņas. Biruta sagatavojusi apskatei fotogrāfijas. To ir daudz, šo pagājušo gadu liecību, pie tām varētu kavēties līdz pat rītam, jo par katru ir savs stāsts stāstāms. Uz visām fotogrāfijām – baznīca, draudze, draudzes dzīves notikumi. Jā, te nu skaidri redzams, ka viss Birutas mūžs ir bijis veltīts kalpošanai.

Un tā, - ir laiks mazliet pavērt atmiņu priekškaru...

Runāšu par Dievu

Biruta dzimusi 1935. gadā Pūres "Druvu" mājās, kristīta Kandavā. Kādu laiku vecāki dzīvojuši un strādājuši Cēres pagastā, bet tad nopirkuši zemi Jaunšātos (tagadējā Abavnieku ciemā) un kļuvuši par Sātu draudzes locekļiem. 1957.gadā Biruta iesvētīta Sātu draudzē.

Uz Tukumumu Biruta pārcēlusies un par Tukuma evaņģēliski luteriskās draudzes locekli kļuvusi pirms 40 gadiem. Bet pirms 18 gadiem kļuvusi par draudzes padomes locekli un saimnieciskās dzīves vadītāju, vadījusi kalpošanas grupu "Sinepju sēkliņas".

Par sevi Biruta nevēlas daudz runāt. "Es runāšu par Dievu," viņa saka.

Dievs patiešām viņas dzīvē vienmēr bijis klātesošs. Visur Biruta izjutusi Viņa padomu, vadošās rokas pieskārienus. Jā, ne vien

izjutusi, bet arī visu mūžu lūgusi pēc tiem, saņēmusi tos un ar prieku paklausījusi, ļaujoties Viņa prātam un vadībai.

Pieskāriens

Dievs ir klātesošs arī daudzajās svētbildēs pie Birutas istabiņas sienām.

"Katra no šīm Pestītāja bildēm ir nākusi pie manis ar savu interesantu vēsturi, arī caur sāpēm", saka Biruta. "Lūk, glezniņa, kur Jēzus svētī bērnus. Tā pie manis atnāca apmēram pirms 50 gadiem. Toreiz biju atbraukusi no laukiem uz Tukumumu, un tad bija jādodas atpakaļ. Autobusa pieturā, kā jau parasti pilsētā - liela drūzma. Kāpjot iekšā autobusā, jūtu - kāds pieskaras man pie rokas. Pienācis man pilnīgi svešs cilvēks un liek man rokā šo attēlu ar Jēzu. Visa lielā ļaužu drūzma ir pašķirusies, atbrīvojusi ceļu, lai palaistu viņu pie manis. Pirmo reizi šo cilvēku redzēju. Un nevienam citam viņš šo bildi nepiedāvāja, tikai man, kaut apkārt bija tik daudz citu cilvēku."

Un tā ar katru no šīm bildēm saistīts savs stāsts.

Sinepju sēkliņas

Tas noticis, kad 1996.gadā par Tukuma draudzes ganu kļūvis mācītājs Jānis Saulīte. Pirms mirušo piemiņas dienas mācītājs aicinājis palīgus, lai pušķotu baznīcu un sakārtotu deklarācijas. Un kad, sēdot baznīcas solā, Biruta klausījies šajā aicinājumā, viņa pilnīgi skaidri dzirdējusi kādu iekšēju balsi sakām: "Biruta, tagad nu ir tavs laiks!"

Noteiktajā dienā viņa ieradusies sakristejā. Kaut tur bijis daudz svešu cilvēku, viņa tikusi laipni aicināta, un gluži negaidīti viņai uzticēta paša galvenā dekora - milzīga skuju vainaga izgatavošana. Kaut Birutai nav bijis nekādas pieredzes, viņa tik labi tikusi ar darbu galā, ka pārējie draudzes locekļi viņu uzteikuši par izcilo veikumu.

Tā sācies jauns posms Dieva lemtajā ceļā.

Bija izveidojusies kalpotāju grupa, kas darbojās gan pie baznīcas dekorēšanas, gan uzkopšanas, gan sveikšanas un risināja daudzus citus saimnieciskus jautājumus, kuru draudzes dzīvē netrūkst.

Mācītājs Jānis Saulīte šos čaklos darbiniekus mīļi nodēvēja par "Mazo ganāmo pulciņu", bet Mārcis Zeiferts ieviesa nosaukumu "Sinepju sēkliņas". Kalpotāju skaits šajā grupā pieauga pat līdz 40 cilvēkiem, un Birutas pienākums bija koordinēt viņu darbu.

Biruta ar pateicību atceras draudzes locekļus, kas čakli darbojušies baznīcas dekorēšanā. Jau mūžībā aizgājušo Margotu Ozoliņu, kas vienmēr dāvinājās baznīcai krāšņu egli Ziemassvētkiem, Pildiņu ģimeni (Normundu un Inetu), kas vienmēr rūpējušies lai Lieldienās altāri greznotu izplaucēti bērzu zari, un daudzus citus, kas dāvājuši dievam ziedu

klēpjus un citas dabas veltes.

Atslēgu glabātāja

Gadījies tā, ka mācītājam Jānim Saulītem kopā ar citiem draudzes vadošajiem darbiniekiem bijis jādodas ārzemju braucienā. Bija nepieciešams cilvēks, kas pieskatītu baznīcu un vadītu visu saimniecisko dzīvi. Biruta jau bija pierādījusi sevi kā apzinīga kalpotāja, un mācītājs izvēlējās šo pienākumu uzticēt viņai.

"Es pat līdz pēdējam brīdim negribēju ticēt," atceras Biruta. "Bet tas tiešām notika, un viņi visi aizbrauca, un es paliku par atbildīgo. Es ļoti pārdzīvoju! Nesapratu, ko tālāk darīt! Tepat baznīcā lūdzu Dievu, līdz sajutu, ka paliek vieglāk ap sirdi, tads kā rāms vēsums nolaižas pār mani. Un viss bija labi, ar visu tiku galā. Tēvs man palīdzēja."

Un tad Birutai tika uzticētas baznīcas durvju atslēgas.

"Kad es saņēmu baznīcas lielās atslēgas, tas bija liels pārdzīvojums. Es sākumā nemaz negribēju tās ņemt, man bija bail no tik smagiem pienākumiem, kaut mācītājs man uzticējās un teica, ka es to varot paveikt. Es atnācu mājās, apsēdos uz divāna un raudāju ar smagajām atslēgām klēpī. Jo tas viss notika tik pēkšņi..."

Vienmēr istajā brīdī

Biruta vienmēr ir bijusi mūsu dievnama labais gariņš un saimniece, bez kuras iztikt gluži vienkārši nav iespējams. Un vienmēr viņa istajā brīdī bijusi klāt, kad radusies vajadzība pēc palīdzības.

Reiz gadījās, ka kāzu ceremonijas laikā pēkšņi pazuda elektrība. Toreiz baznīcas ērģeles vēl darbojās, taču to plēšas darbināja elektrība, un ar kājām minamais mehānisms kalpoja tikai kā rezerves variants. Todien Birutai ļoti sāpēja ceļgals, tik ļoti, ka bija par grūti paiet. Tomēr viņa saņēmas un uzkāpa pa stāvajam kāpnēm pie ērģelnieces Ingas, lai apspriestos, ko tagad darīt, - elektrības nav, ērģeles nedarbojas, ceremonija draud palikt bez muzikālā pavadījuma.

Inga nezināja par Birutas sāpēm, tāpēc teica: "Kāp un min plēšas!"

"Mācītājs jau pagriezies uz mūsu pusi un gaida, kad sāks spēlēt ērģeles," stāsta Biruta. "Nebija citas iespējas. Sakodu zobus, uzkāpu uz milzīgajiem plēšu pedāļiem un sāku mīt. Ar Dieva palīdzību savas sāpes man izdevās pārvarēt, ceronija notika kā pieklājas, ar visu mūziku..."

Nesavtīga palīdzība

"Nekad neskatījos pulksteni," Biruta stāsta. "Mājās devos tikai tad, kad darbs bija padarīts. Jā, darbs nebija viegls, pienākumu bija daudz un visi atbildīgi. Bija arī tādi bīstami brīži, kur cits varbūt būtu nobijies... Es domāju, ka caur šiem darbiem un notikumiem Dievs mani tīrīja, veidoja manu raksturu."

Kad sāku pildīt savus pienākumus, bija grūti laiki, cilvēkiem

naudas bija maz, pietrūka līdzekļu iztikai. Bieži vien gadījās, ka nāca iekšā baznīcā cilvēki un lūdza maizi. Lūdza arī naudu. Un es nevarēju atteikt, palīdzēju, ar ko varēju. Devu no savas naudiņas, neprasot, lai atdod.

Bija reiz gadījums, kad ienāca pie mums kāds vīrietis, kuru bija kaut kādu iemeslu dēļ aizturējusi policija. Roka viņam bija apsaitēta un asiņaina. Sacīja, ka tagad viņš netiekot uz mājām, neesot naudas ceļam. Sameklēju naudiņu, cik nu man tās bija, un iedevu. Kā gan es būtu varējusi atteikties, jo cilvēks taču nāca uz baznīcu pēc palīdzības..."

Līdzīgu gadījumu bijis ne mazums. Sniegta palīdzība gan pieaugušajiem, gan bērniem. Biruta nekad nav baidījies, vienmēr centusies palīdzēt, cik nu bijis viņas spēkos, kaut saņēmusi dažu labu kritisku vārdu no draudzes māsām.

Humānā palīdzība

Birutas kalpošanas sākumā diakonijas darbs vēl nebija sācies (Par oficiālo diakonijas darbu sākumu Latvijas Evaņģēliski Luteriskajā Baznīcā var uzskatīt diakonijas konferenci 1993. gada aprīlī, bet draudzēs šis darbs sākās

vēlāk. - Aut.). Nebija organizēta arī saziēdoto apģērbu izdalīšana. Kaut kādi mēģinājumi šajā virzienā bija notikuši, bet tad darbs apstājās, un apģērbi novietoti baznīcas tornī. Kādas uzkopšanas laikā Biruta tos atradusi, un tad ierosinājusi ideju, ka apģērbus vajag sakārtot un piedāvāt draudzes locekļiem. Ar Gunta Apriķa (Tagad Saldus draudzes mācītājs. - Aut.) vadītās jauniešu grupas palīdzību izdevies visu sagatavot un organizēt. Tā pamazām atsācies darbs šajā jomā, kas tagad veiksmīgi turpinās Maijas Galeņieces vadībā.

Atvērtais dievnams

Baznīcas atvēršana apmeklētājiem arī ārpus dievkalpojumiem bija ļoti nozīmīgs lēmums,

Attēlā: Biruta Onckule.

atceras Biruta. Kā izrādās, arī šai idejai viņa bijusi iniciatore. Tas noticis tā.

Kad ap baznīcu notika dažādi uzkopšanas darbi, zāģēti un tīrīti krūmi, Biruta ieraudzījusi, ka uz pakāpieniem pie slēgtajām baznīcas durvīm uz ceļiem nometušies vairāki cilvēki, kas lūdza Dievu. "Kad es to redzēju, es visa nodrebēju, un sapratu, ka Dieva roka mani atkal vadījusi, lai es šo skatu ieraudzītu," ar savīļņojumu atceras Biruta. "Saņēmu dūšu un gāju pie vadības un teicu, - jāver baznīcas durvis vaļā, jo cilvēki lūdza Dievu pie slēgtām durvīm. Kāda kundze no padomes iebilda un teica, ka neesot kas baznīcā dežurē. Un tad kāds it kā izrāva man šos vārdus no mutes: "Es varu to darīt!", es teicu. Un tā arī notika."

Jā, tā arī notika. Baznīcas durvis apmeklētājiem tika vērtas 1997.gadā, un kopš tā lai-

ka vasaras sezonā ikvienam ir iespēja baudīt mūsu dievnama kluso skaistumu. Šo iespēju ir izmantojuši un novērtējuši gan tukumnieki, gan pilsētas viesi no citām Latvijas vietām, gan arī no ārzemēm. Viesu grāmatā redzam ierakstus no tuvām un tālām valstīm - Vācijas, Polijas, Anglijas, ASV, Austrijas, Nīderlandes, Katalonijas, Čehijas, Krievijas, Somijas, Austrālijas, Izraēlas...

"Uzticības vairogs"

Ilgu gadus Biruta prasmīgi vadīja draudzes saimniecību. Kā pateicību par pašizliedzīgo darbu draudzes locekļi ierosināja piešķirt viņai "Uzticības vairoga" apbalvojumu.

TURPINĀJUMS → 4. LPP

Mūsu joma tomēr ir vairāk garīga. Mēs aizejam pie cilvēka, nesam viņam vēsti par to, kas notiek draudzē, kopīgi lūdzam Dievu, varbūt kopīgi palasām garīgo literatūru.

←TURPINĀJUMS no 3. lpp.

“Uzticības vairogs” ir īpašs LELB apbalvojums, ko var piešķirt personām par sevišķiem nopelniem draudzes un Baznīcas darbā.

Draudzes padomes ierosinājumu izskatīja un apstiprināja īpaša Baznīcas apbalvojuma dome. Balva tika pasniegta 2011. gada 27. novembrī Tukuma baznīcā, to pasniedza bīskaps Pāvils Brūvers.

Lūgšana uz klausīta

Biruta visi draudzes locekļi pazinuši kā enerģisku un strādīgu kundzi. Tomēr gadi prasījuši savu, un spēki sākuši iet mazumā. Taču arī tad Biruta nav padevusies un centusies piedalīties saimniecības vadīšanā, organizējot un vadot darbus. Līdz pienācis brīdis ar apjausmu, ka varbūt tiešām pienācis laiks doties atpūtā un ļaut rosīties jaunākiem cilvēkiem. Izšķirties bijis grūti. Un Biruta, kā jau vienmēr pirms svarīgu lēmumu pieņemšanas, vērsusies pie Dieva ar lūgšanu. “Es vairākkārtīgi lūdzu: “Runā, Kungs uz mācītāju! Ja Tu gribi, lai es pārstāju kalpot, Tēvs, runā uz mācītāju!” - atceras Biruta. “Un tad, kādu vakaru pēc Bībeles stundas, kad vēl dežurēju baznīcā, ienāca mācītājs ar tādu nopietnu seju un teica, ka gribot ar mani parunāt. Tad, kad viņš apsēdās un sāka ar mani tā maigi runāt, es sapratu, ka tas brīdis ir pienācis, ka Tēvs runā caur viņu. Man caur sirdi izgāja tāds karstums, un tāds prieks, jo sapratu, ka mana lūgšana ir uz klausīta, un Tēvs savu gribu ir darījis zināmu.”

Ceļš turpinās

Biruta saka: “Dievs katram cilvēkam dod mūžu, kas jānodzīvo, ceļu, kas jānoiet, un ceļa mērķi, kas jāsasniedz. Mums bieži vien ceļš un mērķis nav zināmi, bet Dievam tas viss jau ir zināms pat pirms cilvēka dzimšanas. Svētajos rakstos teikts “Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazīnu, un, pirms tu piedzīmi no mātes miesām, Es tevi svētīju...” (Jer. 1:5). Manā bērnībā ir bijuši gadījumi, kad draudējusi nāve, bet Dievam viss ir iespējams, un Viņš manu ceļu laikam jau bija izraudzījis, tāpēc no visām briesmām es tiku izglābta. Esmu saņēmusi daudz dziedināšanu no Dieva, un bieži vien nevajadzēja pat ārsta palīdzību, jo pilnīgi pietika ar lūgšanām, lai tiktu dziedināta. Pat ārsti ir brīnījušies, kā tas iespējams.”

Sogad Birutas dzīves ceļā nācis kārtējais pagrieziena punkts, un, pateicoties tuvinieku rūpēm un milestībai, viņa atgriezusies dzimtajā Pūrē un tagad dzīvo ērtā un labiekārtotā dzīvoklī, kur viņu ikdienā apmeklē meita Inese.

Un ceļš vēl aizvien turpinās. Birutas sirds jūt, ka Tēvs viņai dos vēl kādu uzdevumu, ko izpildīt. Kādu? To mēs vēl nezīnām. Bet droši zinām, ka Dieva roka vēl aizvien turpina sargāt un vadīt savu uzticamo kalponi.

Kalpot savam tuvākajam

Maija Galeniece, kas uzticami kalpo Tukuma draudzē jau 26 gadus.

Kalpošana (jeb grieķiski, - diakonija) ir viens no kristīgas draudzes pamatelementiem. Vispirms jau kalpošana Dievam, tad – kalpošana savam tuvākajam, uz ko ne reizi vien gan ar vārdiem,

padomes locekle atceras, ka savulaik diakonijas darbība notikusi “Dāmu komitejas” ietvaros.

“Dāmu komitejas darbība tomēr bija šaurāka. Tika organizētas veco un trūcīgo draudzes locekļu

arī galdu. Tos, kuri paši nevar pie mums nokļūt, atved mūsu palīgi – šoferi. Cenšamies šiem pasākumiem piesaistīt sponsorus, - arī viņus mēs uzskatām kā diakonijas darbiniekus, īpaši tos, kas regulāri sniedz atbalstu. Tādi mums ir pieci cilvēki šobrīd. Piemēram, Sandra un Edmunds sponsorē zupas virtuvi, ir tādi, kas nodrošina mūs ar transportu, un citi.”

Akcenti uz garīgo aprūpi

Diakonijas veiktā aprūpe tomēr atšķiras no tās mājas aprūpes, ko veic pašvaldības sociālie dienesti.

“Sociālā aprūpe izpaužas kā tīri saimnieciskas un praktiskas dabas pakalpojumi”, paskaidro Maija. “Tie var izpausties kā mājokļa uzkopšana, produktu atnešana no veikala, palīdzība rēķinu kārtošanā un tamlīdzīgi. Mūsu joma tomēr ir vairāk garīga. Mēs

aizejam pie cilvēka, nesam viņam vēsti par to, kas notiek draudzē, kopīgi lūdzam Dievu, varbūt kopīgi palasām garīgo literatūru. Jā, ir mums māsas, kas labprāt palīdz arī kaut ko no saimnieciskām lietām, piemēram, aiziet uz veikalu, bet tas nav mūsu galvenais uzdevums”.

Zupas virtuves darbs

Mājas aprūpe nav vienīgais kalpošanas veids. Svarīga nozare ir zupas virtuve. Maija atceras, ka tā sākusies pirms sešiem vai septiņiem gadiem:

“2011. gadā mēs pieslēdzāmies fonda “Ziedot” un Borisa un Ināras Teterevu fonda akcijai un bijām to 37 zupas virtuvju sarakstā, kas saņēma atbalstu trūcīgo cilvēku ēdināšanai. Mums tika piešķirti līdzekļi produktu iegādei, vārijām dažādus ēdienus, zupas, putas. Pagājušā gadā šī akcija beidzās, un tagad saņemam palīdzību no Sandras un Edmunda. Divas reizes nedēļā – otrdienās un ceturtdienās mums kafējnīcā “Aplis” tiek vāritas zupas un pievestas šeit uz vietas, kur mūsu māsas veic sadali. Sākumā bijām iecerējuši ēdināšanu draudzes namā. Bet tad secinājām, ka lielākā daļa zupas saņēmēju ir ģimenes ar četriem un vairāk cilvēkiem, bet atnāk tikai viens un vēlas ņemt ēdienu līdzī uz mājām. Un tā arī tas iegājās, ka tagad veicam tikai sadali, - salejam zupu spainīšos.”

Lai saņemtu zupas virtuves atbalstu, jābūt oficiāli noformētam trūcīgas personas statusam. Agrāk tāda prasība neesot bijusi uzstādīta, ēdiens dalīts visiem, kas to vēlējušies. Tomēr ar laiku draudzes darbinieki nonākuši pie secinājuma, ka palīdzību nekautrējas izmantot arī tas ļaužu kontingents, kas dienas dīki aizvada,

 Ja aprūpē esošais cilvēks ir saslimis un viņam vajadzīgs mācītājs, tad tas tiek organizēts, - mācītāja apmeklējums mājās vai slimnīcā, arī ar Svētā Vakarēdiena noturēšanu, ja izteikta tāda vēlēšanās.

gan ar savu paraugu norādījis pats Kristus.

Pašos pirmsākumos kad draudzi sāka vadīt 12 apustuļi, ar diakonijas jēdzienu apzīmēja kalpošanu vispār, - paši apustuļi kalpoja “ar vārdu”, bet “kalpošanai pie galda” no draudzes brāļu vidus izvēlēja septiņus cienījamus vīrus, kurus arī pieņēms uzskatīt par pirmajiem diakoniem. Sākumā viņu pienākumi bija visai šauri un konkrēti, bet ar laiku tie paplašinājās, līdz diakoni kļuva par draudzes praktiskās un saimnieciskās dzīves vadītājiem, tādiem kā starpniekiem starp draudzi un bīskapu. Viens no viņu pienākumiem bija žēlastības dāvanu dalīšana trūcīgam vai nelaimē nonākušiem draudzes locekļiem.

Diakonijas darbs aktīvi norisinās arī mūsu draudzē. Visplašākā šī kustība, ja runājam par neseno pagātņi, bija laikā, kad draudzes saimniecisko dzīvi vadīja Biruta Onckule. Tagad, kaut kalpotāju skaits gājis mazumā, darbs vēl aizvien sekmīgi notiek, un to vada Maija Galeniece, kas uzticami kalpo Tukuma draudzē jau 26 gadus.

No Dāmu komitejas līdz diakonijai

Par diakonijas darba sākumu Latvijas Evaņģēliski luteriskajā baznīcā pieņemts uzskatīt 1994. gadu, kad tika dibināts LELB Diakonijas centrs. Taču kalpošana savam tuvākajam draudzēs notikusi arī pirms tam. Maija Galeniece, Tukuma draudzes diakonijas darba vadītāja un draudzes

sveikšanas Ziemassvētkos. Iepriecinājām viņus ar kādiem gardumiem un tad kopā ar svētdienas skolas bērniem gājām uz mājām, sveicām viņus, dāvinājām mazas dāvaniņas”, - atceras Maija.

Aprūpes darbs paplašinās

Kad LELB sāka organizēt diakonijas darbu, viss turpinājies jau augstākā līmenī. Darbinieki aicināti uz dažādiem kursiem, tur varēja braukt ieinteresētie draudzes locekļi, kas arī visai aktīvi un intensīvi ticis darīts.

Maija atzīst, ka šajos divos gadu desmitos diakonijas darbs ir ievērojami paplašinājies.

“Pirmkārt, mēs aprūpējam tos draudzes locekļus, kam ir 75 un vairāk gadu. Bet no šī gada mēs sākam aprūpēt jau no 70 gadu vecuma. Mums ir desmit cilvēki – diakoni, kas veic aprūpes darbu, katram ir savs apmeklējamo veco ļaužu skaits. Apmeklējumus veicam gan mājās, gan slimnīcā.

Ja aprūpē esošais cilvēks ir saslimis un viņam vajadzīgs mācītājs, tad tas tiek organizēts, - mācītāja apmeklējums mājās vai slimnīcā, arī ar Svētā Vakarēdiena noturēšanu, ja izteikta tāda vēlēšanās. Ir daudz tādu cilvēku, kas vecuma vai veselības stāvokļa dēļ nespēj aiziet uz baznīcu, tāpēc mēs divas reizes gadā cenšamies organizēt tā saucamās “senioru sadraudzības” ar ielūgumiem. Pirms sadraudzības tiek noturēts dievkalpojums, un kopā ar māsām, kas rūpējas par zupas virtuvi, mēs gatavojam viņiem

Viss patiesībā ir ļoti vienkārši. Ļaunums ir nekas cits kā Dieva trūkums. Ļaunums ir mīlestības trūkums.

Attēlā: no kreisās Augusts Imants Lasenbergs, Ieva Biseniece, Ieva Kalniņa, Marija Meldere, Inga Kalniņa

sēžot uz soliņa un lielos daudzumos patērējot alkoholiskos dzērienus. Tad pieņemts lēmums, ka

pat ziedo arī mūsu cilvēki. Lielu paldies sakām Lestenes Maiznīcai, kas mums ziedo maizīti. Ir

vedis cauri leišmalei un daudzām Latvijas vietām, cauri smagiem lauku darbiem, cīnoties par iztiku sev un saviem bērniem. "Kādu gan darbu es nemāku darīt! Gan govīs slauktas, gan bietes ravētas, gan uz kuļmašinas strādāts, par pavāru esmu strādājusi, gan Rīgas manufaktūrā. Tad Padomju savienība gribēja mani piespiedu brīvprātīgā kārtā aizsūtīt celt sociālismu un attīstīt lauksaimniecību Krievijas plašumos, bet laulība mani izglāba, jo precētos projām nesūtīja," gremdējas atmiņās Marija.

Augusts visu mūžu bijis šoferis. Labs šoferis, jo šādām tādām jau neuzticētu lielus priekšniekus, piemēram, rajona prokuroru, vizināt. Pie stūres Augusts jau kopš 1959. gada, un brauc vēl joprojām, cienījamie gadi nav nekāds šķērslis.

Augusts kristīts 1932. gadā Tukuma luteriskajā draudzē, bet iesvētīts 1948. gadā. Marija – kristīta Sakas draudzē, iesvētīta Lietuvā. Dzīve abus savēdusi kopā jau pēc tam, kad mūžībā aizvadīti dzīves biedri, un tagad vecumdienas abi aizvada kopā.

Tukuma draudzei Marija pievienojusies pirms deviņiem gadiem.

"Tad sanāca, ka mūs pamānīja Biruta Onckule, piedāvāja, vai negribam padarboties draudzes labā. Tā nonācām Sinepju sēkliņās," stāsta Marija. Darbs bijis gan pie ziedu kārtušanas, gan pie dievnama telpu uzkopšanas. Uzcītīgi kalpojuši, līdz tomēr vecums līcis sevi manīt un fiziski smagus darbus darīt kļuvis grūti. Tomēr rokas prasās darba un dvēsele – kalpošanas. Rokdarbi Marijai padodas, pērnajā gadā kristīgajai grupīnai noadītas zeķes uz Ziemassvētkiem. Marija ada arī tagad, - reizēm līdz pat trijiem naktī čakli strādā pie kārtējā adījuma, kurš Ziemassvētkos noteikti iepriecinās kādu mazu sirsniņu.

Ļaujiet Mīlestībai ienākt

Reiz kāds profesors lekcijas laikā uzdeva studentiem šādu jautājumu:

- Kā jūs domājat - vai Dievs ir radījis visu, kas eksistē?

- Jā, protams, - atbildēja studenti.

- Ja Dievs ir radījis visu, tad Dievs ir radījis arī ļaunumu, jo ļaunums taču eksistē! Un, ja pieņemam, ka mūsu darbi parāda mūsu būtību, tad iznāk, ka Dievs ir ļaunums.

Auditorijā iestājās klusums.

Tad kāds students pacēla roku.

- Profesor, man ir jautājums. Vai aukstums eksistē?

- Protams, eksistē, mēs taču visi to esam paši izjutuši, - atbildēja profesors.

- Nē, profesors, jums nav taisnība, - students atbildēja. - Sakāņā ar fizikas likumiem, tas, ko mēs uztveram kā aukstumu, patiesībā ir siltuma trūkums. Fizikā eksistē jēdziens temperatūra. Mēs varam izpētīt tikai ķermeņa temperatūru, kas var būt augstāka vai zemāka. Aukstums ir tikai vārds, ko mēs lietojam, lai pateiktu, ka mums trūkst siltuma, ka temperatūra ir zemāka par mūsu komforta līmeni. Vai drīkst vēl vienu jautājumu?

- Jā, - samulsis piekrita profesors.

- Vai tumsa eksistē?

- Eksistē.

- Jums atkal nav taisnība, - sacīja students. - Tumsa patiesībā ir gaismas neesamība. Mēs varam izpētīt gaismu, nevis tumsu. Fizikas laboratorijās mēs varam ar prizmas palīdzību sadalīt balto gaismu daudzos komponentus, izpētīt gaismas viļņu garumus un citas īpašības. Taču mēs nevaram izpētīt un aprakstīt tumsu. Tāpēc, ka tāda neeksistē.

- Un tagad, profesors, es uzdošu pēdējo jautājumu. Vai ļaunums patiešām eksistē?

- Kā jau es teicu, jaunais cilvēks, ļaunumu mēs redzam ik dienas, - profesors atbildēja, taču viņa balsī vairs neskanēja pirmītē-

jā pārliecība. - Mēs redzam ciet-sirdību starp cilvēkiem, redzam noziegumus, terora aktus, vardarbību. Tas notiek katru dienu un visā pasaulē. Šie piemēri, manuprāt, ļoti pārliecinoši pierāda, ka ļaunums eksistē.

- Tomēr nē, cienījamo profesors, - students atbildēja. - Viss patiesībā ir ļoti vienkārši. Ļaunums ir nekas cits kā Dieva trūkums. Ļaunums ir mīlestības trūkums. Tas ir līdzīgi kā ar aukstumu un tumsu - ļaunums ir tikai vārds, kas apraksta Dieva klātbūtnes un mīlestības neesamību vai trūkumu. Ja ticība un mīlestība simbolizē gaismu un siltumu, tad ļaunums ir rezultāts tam, ka cilvēka sirdī trūkst Dieva mīlestības. Tas ir gluži kā aukstums, kas mūs pārņem, kad mums pietrūkst siltuma. Tas ir gluži kā tumsa, kurā maldāmies, ja mums pietrūkst gaismas.

Profesors vairs neteica ne vārda un apsēdās domīgs. Mēs nezinām profesora vārdu, bet studenta vārdu gan esam dzirdējuši. Viņu sauca Alberts Einšteins.

Nezinu, vai šis gadījums bija paties notikums, vai tikai viena no daudzajām leģendām, kas apvij slavenā zinātnieka vārdu. Un tas arī nav tik svarīgi. Būtiski ir saprast patiesību, kas ietverta šajā stāstā. Dievs ir mīlestība, un, ja mēs atveram savas sirdis Viņam, tad Viņa mīlestība mūs piepildīs, no mūsu dvēselēm izdzenot tumsu un aukstumu, un ļaunumam vairs nebūs tur vietas. Lūk, vienīgais ierocis, ko vērst pret ārprātu, teroru un varmācību, kas pamazām pārņem pasauli. Mīlestība ir tas, kas palīdzēs mums pastāvēt visos gaidāmajos pārbaudījumos. Lai šo ieroci iegūtu, nav vajadzīga ne nauda, ne augsts sabiedriskais stāvoklis, ne pozitīva kredītvēsture. Viss ir pavisam vienkārši. Tikai jāatver sava sirds un jāļauj Mīlestībai ienākt.

Gaišus un Mīlestības pilnus Kristus dzimšanas svētkus!

Guntis

Fotostāsts

Jauns Baznīcas gads - ar jaunu Dziesmu grāmatu

Kā jau iepriekš ziņojām, sākot ar jauno Baznīcas gadu – Pirmo Adventi, mūsu draudzē notika pāreja uz jauno Dziesmu grāmatu.

Bijām izsludinājuši akciju "Uzdāvini draudzei Dziesmu grāmatu", un līdz šim brīdim par saziēdotajiem līdzekļiem iegādātas vairāk nekā 60 dziesmu grāmatas.

 "Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dieniškas barības, bet kāds no jums viņiem teiktu: ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību, - bet nedotu viņiem to, kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz? Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva."

(Jēk. 2:15-17)

palīdzības saņēmējam arī pašam jācenšas kaut ko darīt savā labā, kaut vai tik vien, kā nokārtojot pašvaldībā trūcīgās personas statusu.

Šodien zupas virtuves pakalpojums izmanto apmēram 100 cilvēku, viņu vidū ir gan draudzes locekļi, gan citi Tukuma iedzīvotāji.

Zupas virtuves darbā iesaistīti pieci cilvēki. Strādā uz maiņām, - vienā reizē pie sadales nepieciešami divi vai trīs kalpotāji. Atbildību par šo nozari Maija uzticējusi Skaidrītei Sakniņai.

Humānā palīdzība un sponsori

Vēl viens virziens diakonijas darbā ir humānās palīdzības sadale.

Pašos pirmsākumos, kad šo darba virzienu uzsākusī Biruta Onckule, apģērbus ziedojuši draudzes cilvēki. Pēc tam palīdzība nākusi arī no Diakonijas centra.

"Sākumā mums visas drēbes bija kastēs un maisos, un nebija nekādas kārtības", atceras Maija. "Bija draudzē brālis, kurš tagad jau ir mūžībā, kurš bija nodarbojies ar lietotu apģērbu tirdzniecību, un viņš mums uzdāvināja statīvus apģērbu pakarināšanai. Draudzes locekļi saziedoja arī pakaramos, un tad arī visu varējām sakārtot. Tagad humānā palīdzība pie mums nonāk no Kandavas iecirkņa, - šogad esam saņēmuši divus sūtījumus, caur mācītāja Mārcia Zeiferta kontaktiem, tā-

sponsori, kas zupas virtuvei ziedo naudu. Šogad mums ir arī viens sponsors, kas ziedojis naudu, lai varētu sarūpēt dāvanu paciņas trūcīgo ģimeņu bērniņiem".

Rokas prasās darba un dvēsele - kalpošanas

Draudze patur redzes lokā savus vecos ļaudis un, cik nu iespējams, cenšas tos apmeklēt mājās. Labprāt šai darbā iesaistījusies Svētdienas skola, kad skolotājas kopā ar bērniem dodas ciemos ar mazām dāvaniņām.

Kādā no šādām vizītēm piedalāmies arī mēs kopā ar Svētdienas skolas vadītāju un skolotāju Ingu Kalniņu un divām skoliņās meitenēm - Ievu Kalniņu un Ievu Bisenieci. Mūsu ceļš ved uz Vecmoku pusi, pie **Marijas Melderes un Augusta Imanta Lasenberga**.

Tiekam mīļi sagaidīti un pēc apsveikuma vārdiem un dzejoļiņiem, ko noskaita abas Ieviņas, mazliet pakavējamies atmiņās par bijušajiem laikiem.

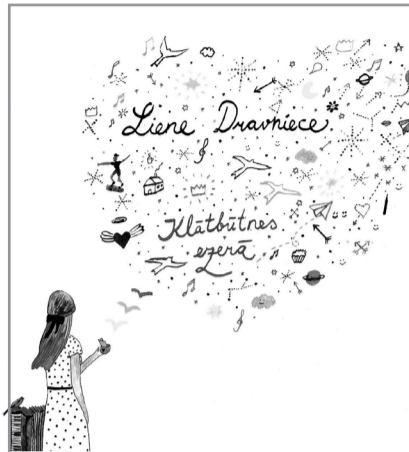
Marijai ir 84 gadi, un vecums saliecis viņas muguru, tomēr spēka un enerģijas vēl diezgan. Viņa ar īstu šefpavāra talantu gatavo izcili garšīgus ēdienus, konservē dārzeņus un augļus un bieži vien līdz pat vēlai naktij darbojas ar adīšanu un tamborēšanu. Marijas zaļu tējas slavējuši pat tādi populāri ļaudis kā Jānis Lūsēns un Zigfrīds Muktupāvels...

Jaunības gadi Marijai nav bijuši viegli, Dieva liktais ceļš vedis no Sakas (Liepājas pusē)

Mūzika un grāmatas

KLĀTBŪTNES EZERĀ

Liene Dravniece

Dziesmas ir dziļi personiskas, izsapņotas, ietērpjot vārdos un mūzikā šķietami neizsakāmus mirkļus un izjūtas. Tās ir kā mazas atklāsmes, kā ticības sarunas, veltījumi un apliecinājumi ar nepieciešamību tos izdziedāt. Mūziķe Liene Dravniece: „Dziesmas tapušas laikā no 2008 līdz 2013 gadam. Neesmu droša, vai ir tāds sirdsdziesmu žanrs, bet ja būtu, tad es noteikti tās liktu tajā.” Albumā iekļautas 15 dziesmas, tostarp „Balle” un „Tēta dārzs”, kas jau zināmas plašākai publikai grupas „Sus Dungo” izpildījumā. Ierakstā piedalījušies mūziķi Ieva Supjeva (flauta), Ilze Gagaine (vijole), Kristiāna Abiļeva un Agate Ozoliņa (čells), Jānis Porietis (trompete), Ansis Klucis (kontrabass), Artis Orubs (perkusijas).

Ieraksts veikts „Mints Studio”, sadarbībā ar Tāli Timrotu, 2015.g. CENA: EUR 10,00

Draudzes locekļu pārreģistrācija

Turpinās draudzes locekļu pārreģistrācija. Ir saņemts jau vairāk kā 400 anketu, un turpinās to apkopošana.

Atgādinām tiem, kas vēl nav paguvuši reģistrēties, - vēl aizvien to var pagūt izdarīt! Iespējams, ir tādi draudzes locekļi, kas neatceras datus par savām iesvētībām un kristībām, varbūt nav saglabājušies apliecinājoši dokumenti. Šādos gadījumos jāvērsas draudzes kancelejā, kur šos datus iespējams atjaunot.

Iespējams, ka ir cilvēki, kurus no reģistrēšanās attur nepieciešamība maksāt ikgadējo draudzes nodevu. Viņiem vēlamies atgādināt, ka iepriekšējos gados nenomaksātās nodevas tiek “atlaistas”, bet turpmākie maksājumi būs nevis stingri noteikti, bet brīvprātīgi ziedojumi.

Draudzes forums un pilnsapulce

31. janvārī plkst. 13:00 pēc dievkalpojuma notiks draudzes forums un pilnsapulce. Par draudzes foruma nepieciešamību decembrī lēma draudzes padome, un šāda iecere īstenošana notiks pirmo reizi. Mērķis ir starp draudzes locekļiem rosināt radošu domu apmaiņu un apkopot ierosinājumus garīgās dzīves aktivitātēm 2016. gadā.

Tezē lūgšana

Jau otro reizi draudzē notiks Tezē lūgšana. Ja Tezē lūgšanu vakars gūs draudzes locekļu atsaucību, tad turpmāk tas notiks katra mēneša otrajā sestdienā. Papildus Jaunajai Dziesmu grāmatai ir nodoms iegādāties un draudzes vajadzībām lietot LELB Jauniešu centra sastādīto Tezē lūgšanu grāmatītiņu. Aicinām uz Tezē lūgšanu jaunajā gadā, 9. janvārī plkst. 18:00.

Adventa lasījumi

Bībeles nakts Tūkuma draudzē notiek laiku pa laikam, ar mērķi iepazīt Svētos Rakstus, būt kopā sadraudzībā.

Kārtējais Bībeles nakts pasākums “Adventa lasījumi” norisinājās 27. novembrī.

Pasākuma ietvaros notika Svēto Rakstu lasījumi, meditācija par Rakstu vietām (Kristus līdzība par desmit jaunavām; Mat. 25), sadraudzība, Svētā Vakarēdiena svētbrīdis, radošās darbnīcas.

Fotostāsts

Iesvētes dievkalpojums

6. decembra dievkalpojumā mūsu draudzē tika iesvētīti 19 jauni locekļi: Dace Ivaško, Lauris Auseklis, Evita Norde, Iveta Vitolniece, Agnese Ruginā, Māris Mednis, Sanita Mališa, Anita Ruginā, Dace Karlštremā, Mārcis Krastiņš, Santa Zaļuma, Oskars Karlštremis, Laura Medne, Māris Ādiņš, Monta Geidāne-Medne, Līga Petkēviča, Paula Kalniņa, Aija Rašmane, Laura Rozniece.

Apsveicam jaunus draudzes locekļus!

Nākošās iesvētes mācības gaidāmas pavasarī, par ko paziņosim atsevišķi.

CEĻAMAIZE. GUDRĪBAS UN TICĪBAS VĀRDI KATRAI DIENAI

Henrijs Nouvens

HENRIJS NOUVENS

Juris Rubenis: „Šajā krājumā apkopotas visā pasaulē pazīstamā katoļu teologa un priesterā Henrija Nouvena pārdomas katrai gada dienai. Viņa šķietami vienkāršie vārdi vēl ilgi pēc izlasīšanas turpina uzrunāt lasītāju, palīdzot nonākt pie smalkākas sevis un dzīves apjaušanas. Grāmata ir aicinājums ik dienas atvēlēt laiku īsai, meditātai apcerei, lai augtu ticībā, cerībā un it īpaši – mīlestībā.

366 ceļamaizes kumosīņos atklājas autora ticības apliecība, kurā lieliem burtiem ierakstīta Dieva mīlestība un žēlsirdība pret ikvienu cilvēku. Ikdienas priekos un izaicinājumos Nouvens ir gudrs un mīlošs ceļabiedrs, kurš palīdz saskatīt neparasto – patiesu brīvību piedošanā, kopību atšķirtībā un cerību šķietamā bezcerībā.

Henrijs Nouvens vēlas parādīt, ka garīgums nav likumi un ceremonijas, bet pamodināta dzīve. Pamošanās ceļš, kas ved pie pārmaiņām. Nouvens nevairās ļoti personiski aprakstīt savu vājumu – nespēku, kritienus, izmisumu. Viņa izpratnē kristietības jēga nav “pareizība”, bet patiesums. Un drosmē būt patiesam ir dziedinoša.

Nouvens ir viens no tiem kristiešiem, kas dzīves pirmajā pusē apguvis teoriju, bet dzīves otrajā daļā ir ļāvis Dievam un dzīvei sevi pārveidot un mainīt caur kritienu un ievainojamības pieredzi. Kad šādi cilvēki runā, pasaule viņus dzird.”

Mikstie vāki, 408 lpp. Izdevējs: Zvaigzne ABC, 2015.g. CENA: EUR 11,50

CEĻAMAIZE

Gudrības un ticības vārdi katrai dienai

Tā ir lielā Ziemassvētku nakts, kad pats Dievs nosēstas pie neredzamām ērgelēm un spēlē svētu dziesmu visai zemei.

Sveiks, mazais draugs!

Pavisam tuvu ir piesteigušies Ziemassvētki. Tādēļ ir labi zināt, ka gadā ir viena nakts, kad visas zvaigznes kopā domā tikai par vienu vienīgu sapni, sapni, kas jānosapņo visiem zemeslodes bērniem, Ziemassvētku isto būtību - Jēzus Kristus piedzimšanu. Tas ir gaišākais sapnis no visiem, tas ir sapnis par pašu Dieva Dēlu, ko pats Debesu Valdnieks šajā naktī sūta zemes virsū. Jēzus piedzimšanu cilvēki gaidīja ilgi un pacietīgi, uzticoties Dieva apsolījumiem. Kad īstais laiks bija pienācis, Dievs sūtīja Jēzus bērniņu pasaulē. Viņš piedzima Betlēme vienkārsā lopu mītnē. Viņa vecāki Marija un Jāzeps zināja, ka Jēzus nav parasts bērns, bet gan, ka šajā naktī Dievs dāvina zemei Savu vienīgo Dēlu.

Lielu pārsteigumu un prieku tajā naktī piedzīvoja ganiņi. Viņi savus lopiņus ganīja Betlēmes tuvumā un pat nenojauta, ka tepat netālu ir piedzimis ilgi gaidītais Pestītājs. Dievs sūtīja veselu eņģeļu kori no Debesīm, lai gani to uzzinātu. Viņi šo brīnišķīgo vēsti pastāstīja arī citiem.

Vēl daudziem, lieliem brīnumiem Dievs liek notikt šajā naktī. Tā ir lielā Ziemassvētku nakts, kad pats Dievs nosēstas pie neredzamām ērgelēm un spēlē svētu

dziesmu visai zemei. No šīs dziesmas gaišāks un labāks kļūst katra cilvēka prāts, domas un sirds, un no šīs dziesmas slimie jūtas stiprāki, un bēdīgie sajūt prieku, un nelaimīgie sajūt laimes glāstošo

roku.

Paliec sveiks, mazais draugs, priecīgs satraukts un brīnumu gaidošs.

(Par Jēzus dzimšanu ir uzrakstīts Bībelē Lūkas evaņģēlija 2. nodaļā!)

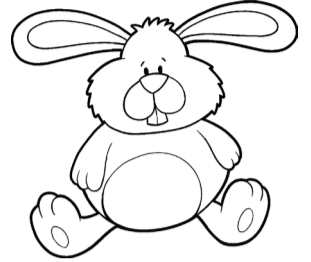

Svētdienas skolas skolotājas novēl priecīgus un sirsnīgus Ziemassvētkus ikvienam mūsu lasītājam!

Lai Tava priecīgā un pateicīgā sirds mīl cilvēkus, kuri tik ļoti ilgojas pēc mīlestības, prieka un rūpēm! Uzdāvini apkārtējiem priecīgākus un gaišākus svētkus - esi kopā, piezvani, uzaicini ciemos, uzsmaidi, uzdāvini savu laiku.

Uz tikšanos jau Jaunajā - 2016. gadā!

Pasaka

**Truša Tobija
mazie
stāstiņi**

Reiz dzīvoja kāds nabadzīgs kurpnieks. Viņa sieva pēc grūtas slimības nomira, un vīrs palika viens ar savu meitu Ilzīti. Meitene bija jauka, piemīlīga un izpalīdzīga, viņai bija laba un līdzjūtīga sirds, un viņa ticēja, ka mirusī māmiņa tagad mājā Debesu valstībā kopā ar Jēzu.

Naktī pirms Ziemassvētku vakara Ilzīte redzēja savādu un brīnumainu sapni. Viņa redzēja savu māmiņu un kopā ar viņu - kādu gaišu un starojošu tēlu. Bērns zināja, ka tas ir Jēzus. Un sapnī dzirdēja, kā Jēzus apsolīja viņu drīz vien apmeklēt.

No rīta Ilzīte teica tētim:

- Tēt, es sapnī redzēju Jēzu, un viņš apsolīja mūs apciemot!

Tāču tētis, ikdienas rūpēs aizņemts, tikai pasmejās vien. Viņš, kaut dievbijīgs cilvēks, tomēr nespēja noticēt, ka Jēzus ieradīsies viņu nabadzīgajā un necilajā mājoklī.

Bet Ilzīte ticēja. Un gaidīja. Jau agrā rītā viņa sāka raudzīties pa logu, lai nepalaistu garām to svarīgo brīdi, kad uz ielas parādīsies Pestītājs. Tāču ritēja laiks, un neviens nenāca.

Pēc kāda laika meitene ieraudzīja, ka uz ielas notiek kas nelāgs. Divi palieli puikas bija uzbrukuši kādam mazākam zēnam un sīta viņu, bet zēns stāvēja un pat nemaz nepretojās. Ilzīte, kaut bija tikai meitene, tomēr drosmīgi izskreija uz ielas un devās palīgā zēnam: viņa paziņoja, ka tūlīt pasauks savu tēti, un kaušļi nobijās un aizbēga.

Ilzīte ievada zēnu mājā, kopā ar tēti apmazgāja un apkopa viņa brūces, pacienāja ar svētku pīrāgiem. Un zēns laimīgs devās mājās.

Bet Ilzīte atgriezās pie loga un turpināja gaidīt.

Pestītājs gan nenāca, taču viņu mājai tuvojās kāda nožēlojama un nabadzīga izskata sieva. Viņai bija basas, salā sazīlējušas kājas, un varēja redzēt, ka viņai ir ļoti, ļoti auksti. Ilzīte tūlīņ metās atvērt durvis un aicināt sievieti iekšā sasildīties. Kopā ar tēti viņa sarūpēja siltu tēju un kārtīgas pusdienas, un Ilzīte teica:

- Tēt, redzi, šai sievietei ir basas kājas, bet ārā ir ziema! Es viņai gribu atdot tos zābaciņus, ko tu man nesen uzdāvināji. Es vēl kādu laiku varu iztikt ar saviem vecajiem.

Tētis piekrita, un Ilzīte atdeva nabaga sievietei savus siltos ziemas zābaciņus.

Kad sieviete, sirsnīgi pateikusies, devās prom, bija jau vēla pēcpusdiena. Sāka krēslot, un iedegās ielu laternas. Pestītājs vēl aizvien nenāca, un Ilzīte turpināja gaidīt pie loga.

Ritēja laiks, un tad viņa pamanīja kādu sievieti, kas ar bērniņu rokās lēni nāca pa ielu. Varēja redzēt, ka sieviete ir pilnīgi bez spēka, - lai

✓ "Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." (Mat. 25:40)

nesabruktu uz ielas, viņa bija spiesta brīžiem apstāties un atspiesties pret laternu stabienu.

Ilzīte, daudz nedomādama, metās uz ielas un aicināja iekšā šo sievieti. Izrādījās, ka viņa ir zaudējusi darbu, palikusi bez iztikas līdzekļiem un tagad zaudējusi arī savu pajumti, nespējama par to samaksāt.

- Tēt, lai viņi paliek pie mums, - teica Ilzīte. - Citādi viņiem jāpaliek uz ielas un jānoslost. Brīvu gultu mums nav, bet mēs ar tevi taču varam saklāt sev guļvietas uz grīdas, un vietas pietiks visiem.

Tētis piekrita. Viņi pacienāja ciemiņus ar pēdējiem atlikušajiem Ziemassvētku pīrāgiem un devās pie miera.

Ilzīte drīz vien aizmīga. Un sapnī viņa atkal redzēja brīnumaino, gaišo tēlu. Jēzus pienāca pie viņas un sacīja:

- Mans jaukais bērns! Paldies par tavu labo sirdi!

- Par ko? - Ilzīte nesaprata. - Un kāpēc tu pie manis šodien neatnāci, kā bijī solījis?

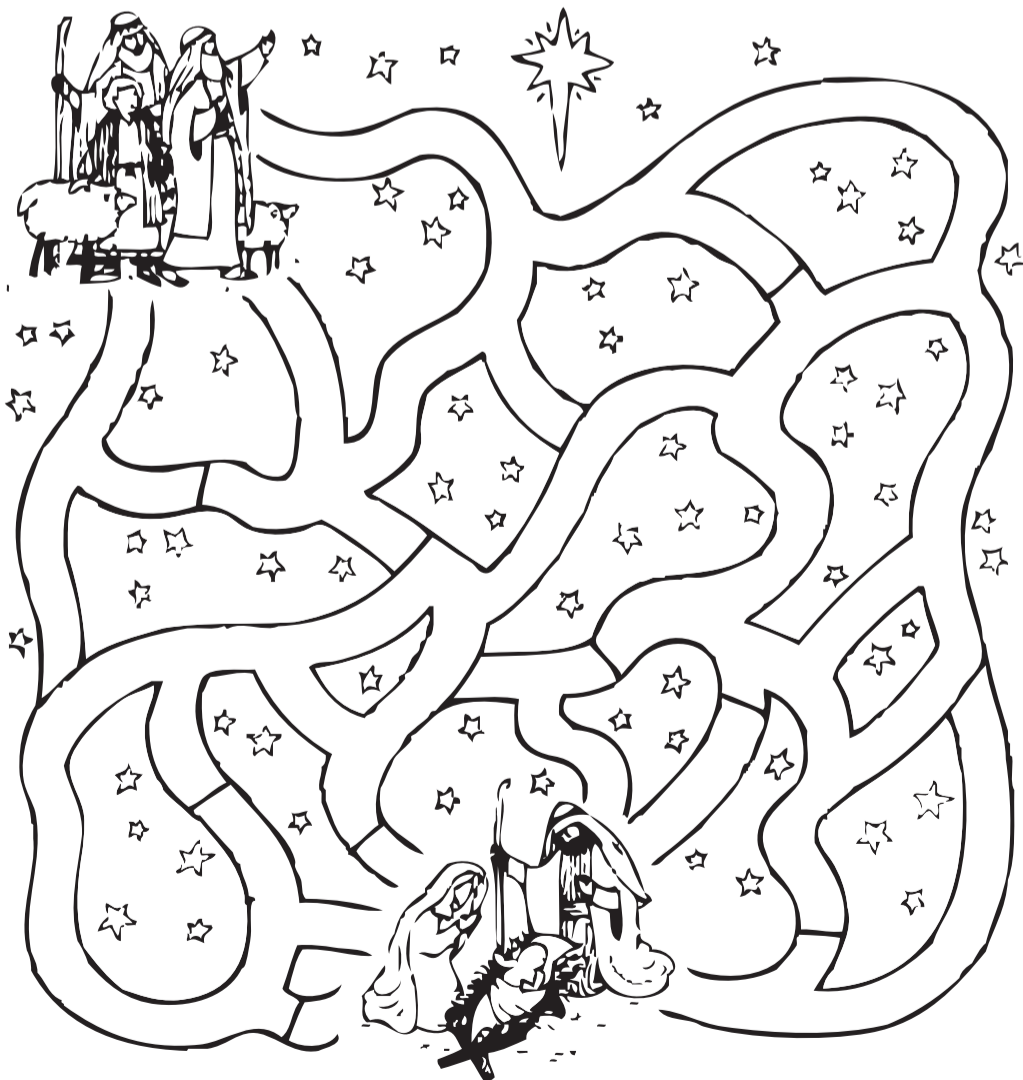
- Es pie tevis atnācu, Ilzīt! - Jēzus atbildēja. - Trīs reizes nācu pie tevis, un visas trīs reizes tu mani uzņēmi. Kā zēnu, ko aizstāvēji, kā nosalušo sievieti, kam atdevi savus zābaciņus, kā mazo bērnu, kam kopā ar viņu māti dāvāji pajumti un ēdienu. Tāpēc esi svētīts, mans bērns! Un zini, ka turpmāk es vienmēr būšu kopā ar tevi...

Ilzīte pamodās, vēl aizvien brīnišķīgā sapņa varā.

Tad meitene ar izbrīnu pamanīja, ka viņas jaunie zābaciņi glīti stāv pie sliekšņa, uz galda - bļoda ar svētku pīrāgiem, tikpat pilna kā vakar no rīta, bet sieviete ar bērnu - pazuduši, it kā viņu nekad nebūtu bijis.

Arā bija uzasis sniegots, mirdzoši balts Ziemassvētku rīts. Un Ilzītes sirsniņa pildījās ar tik lielu laimi, kādu viņa savā mūžā vēl nebija jutusi. Jo tagad viņa droši zināja, ka Pestītājs patiešām ir, viņa zināja, ka Jēzus viņu mīl un būs ar viņu kopā mūžīgi.

Palīdzī Austumu gudrajiem atrast ceļu pie Jēzus bērniņa.

1886. gada 1. oktobrī par Tukuma latviešu un vācu draudzes brīvprātīgajiem ziedojumiem nodibināja privātu diakonijas slimnīcu, kurai 1894. gadā uzbūvēja jaunu namu.

Mīlestības darbi draudzē

Tukuma luterāņu baznīcas Dāmu komitejas mantu izloze Tukuma Viesīgās biedrības nama zālē. 1933. gada septembris. Fotografis nezināms. Tukuma muzejs, TMNM 38589

INTA DIŠLERE

Senākā kristīgās cilvēkmīlestības liecība Tukuma draudzē dokumentēta jau 1609. gadā, kad draudzes mācītājs bez īpašas atļaušanas apmeklēja uz nāves gultas guļošos slimniekus viņu mājās un pēc vislabākās sirdsapziņas sniedzis tiem mierinājumu. 18. gadsimtā trūcīgo sirdzēju aprūpei Tukumā slimnīcu bija iekārtojis ķirurgs Johans Gotlobs Groške.

19. gadsimta industrializētajā sabiedrībā mainījās ļaužu dzīvesveids, cilvēki pārvietojās uz pilsētām, un to iedzīvotāji arvien vairāk noslāņojās. Pilsētā nereti plosījās infekcijas slimības un bija ļoti nepieciešama slimnieku aprūpe. Lai gādātu par draudzes panikušajiem locekļiem, izveidojās sevišķas biedrības, ko sauca par iekšējās misijas biedrībām. Laika gaitā izveidojās arī citādas labošanas un labdarības iestādes – diakoniju nami, aklo un kurlmēmo skolas un citas iestādes.

Trūkumcietēju aprūpei 1828. gadā Tukumā tika nodibināta vācu draudzes Sieviešu biedrība. Šī biedrība atvēra baznīcas skolu, kuru vadīja mācītājs. To finansēja par savstarpējās palīdzības kases līdzekļiem. Biedrība organizēja dažādus labdarības pasākumus, kuros iegūtos līdzekļus izmantoja mazturīgo atbalstam. Kopā ar Tukuma pilsonisko aprindu sievietēm aktīvi šīs biedrības darbā iekļāvušās muižniecības. Biedrība darbojās līdz Pirmajam pasaules karam. 1845. gada neražas un lielā trūkuma dēļ Tukumā vien palīdzību saņēma 320 nabadzīgi cilvēki, un posta piemeklētajiem vairs nebija jābaidās no bada nāves.

1886. gada 1. oktobrī par Tu-

kuma latviešu un vācu draudzes brīvprātīgajiem ziedojumiem nodibināja privātu diakonijas slimnīcu, kurai 1894. gadā uzbūvēja jaunu namu. Vācu draudzes sievietes apvienojās kopējam darbam, lai pagatavotu jaunajai slimnīcai veļu, apģērba gabalus un citas nepieciešamās lietas. Inventāru slimnīcai sagādāja no apkārtējām muižām, bet brīvprātīgas mīlestības dāvanas – naudu – deva gan vācu, gan latviešu draudzes locekļi kā pilsētā, tā laukos. Diakonijas slimnīcu vadīja mācītājs M. Fleišers, tajā strādāja galvenais ārsts N. Jorbans un divas medicīnas māsas.

Prāvus līdzekļus diakonijas namam savā testamentā novēlēja Jaunmoku dzimtkunga Alduina Rūdolfa fon Bēra dzīvesbiedre Elizabete, dzimusi fon Rennenkampfa (1827–1899). Gan viņa, gan abu jaunākās neprecējušās meitas – Marija Elizabete un Leonija Otilija devušas lielu ieguldījumu Tukuma diakonijas slimnīcas pastāvēšanā. Slimnīcas uzturēšanai ar Diakonijas biedrības palīdzību nepārtraukti tika vākti ziedojumi. 1937. gadā Tukuma diakonijas slimnīcas uzturēšanu pārņēma pilsētas pašvaldība.

Lai apkarotu ļaunu infekcijas slimību – lepru, kas bojā ādu un nervu sistēmu, 1896. gadā lepras slimnieku ārstēšanai un aprūpei uz Raudas muižas īpašnieka, tieslietu kandidāta Antona Mendorfa (1844–1908) dāvināta zemes gabala atvērta leprozoriju (tagad Sēmes pagasta „Brīvnīki”), kur diakona māsas uzraudzībā un aizgādniecībā tika aprūpēti ap 30 slimnieki. Katra slimnieka aprūpei muižniecība maksāja 100 rubļus. Uzturēšanu atvieglāja atsevišķu biedrības biedru un pagastu iemaksas. Raudas leprozo-

riju likvidēja 1921. gada rudenī.

Par draudzes locekļa, ūdenslīdzēja aprīkojuma izgudrotāja un Krievijas impērijas goda pilsoņa Karla Ernsta Hauzena (1792–1858) novēlētajiem līdzekļiem Tukumā Vecmoku ielā 28 (tagad Talsu ielā 14) 1897. gadā nodibināja patversmi, kas darbojās vēl Pirmā pasaules kara laikā.

1900. gada 3. augustā ar mācītāja Antona Jirgensona dzīvesbiedres G. Jirgensones aktīvu atbalstu nodibināja latviešu draudzes Labdarības biedrību ar mērķi palīdzēt draudzes trūcīgajiem locekļiem. Ik gadus biedrība pabalstos izdalīja 1100 – 1500 rubļus, rīkoja Ziemassvētku eglītes, kino izrādes, tējas vakarus ar priekšnesumiem un dārza svētkus. Sākot ar 1914. gadu Durbes parkā organizēti Tukuma latviešu draudzes bērnu svētki ar svētbrīdi dievnāmā, svētku gājieni, rotaļām un sacīkstēm. Pirmā pasaules kara laikā biedrības darbinieces izzināja trūcīgo draudzes locekļu vajadzības un sniedza tiem atbilstošu palīdzību.

Latvijas Republikas laikā mīlestības darbos draudzē plaši iesaistījās 1924. gada 16. janvārī dibināta Tukuma latviešu draudzes Dāmu komiteja. Laikā no 1924. līdz 1936. gadam biedrības aktīvas darbības rezultātā draudzes kasē ienāca vairāk nekā 17 000 latu. Izlozēs, loterijās un dažādos kultūras sarīkojumos iegūtos līdzekļus izmantoja ne tikai draudzes ēku remontam. Lielas summas tika atvēlētas trūcīgo un nespējīgo draudzes locekļu apdavināšanai Ziemassvētkos un bērnu svētku organizēšanai.

Mīlestības darbiem ārpus draudzes līdzekļus ziedoja dažādiem mērķiem. 1930. gada 7. decembrī vākta kolekte „Par labu Engures baznīcas ērgelēm”. Laikā

no 1928. gada līdz 1939. gadam mīlestības darbiem ārpus draudzes savākti 3 837,84 lati.

1942. gadā draudzes locekļi ziedojuši uz Sibīriju aizvesto un karā cietušo atbalstam. Lai arī pēckara laiks bija smags, draudzes locekļi tomēr tika iepriecināti ar nelieliem mīlestības apliecinājumiem – pūpolu pušķiņiem Pūpolsvētdienā, svecitēm un skujiņām Ziemassvētku vakarā, utt.

Atmodas laiks vedināja draudzi jauniem mīlestības darbiem, pēdējais lielākais no tiem bija veltīts jaunā Tukuma dievnama zvana iegādei 2013. gadā.

DRAUDZES NAMS:
Brīvības laukums 1,
Tukums, Tukuma
novads, LV-3101

KANCELEJA

INGA KALNIŅA
AGITA BLANKA

Pirmdienās – brīvs
Otrdienās 9:00 – 17:00
Trešdienās 9:00 – 17:00
Ceturtdienās 9:00 – 17:00
Piektdienās 9:00 – 17:00
Sestdienās – brīvs
Svētdienās 9:45 – 10:45,
un pēc dievkalpojuma

tel. 63122305, mob. 20221951
tukumabaznica@gmail.com

MĀCĪTĀJS

MĀRCIS ZEIFERTS

draudzes mācītājs pieņem
baznīcas sakristejā:
Trešdienās 16:00 – 18:00
Piektdienās 10:00 – 12:00
mob. (+371) 29145305
E-pasts:
marcis.zeiferts@gmail.com

Celamaize

**AVĪZE CILVĒKIEM GARĪGOS
MEKLĒJUMOS**

IZNĀK 6 REIZES GADĀ
Izdevējs: **Tukuma evaņģēliski
luteriskā draudze**

Red. kolēģija: **Guntis Zariņš,
Mārcis Zeiferts**

e-pasts: celamaize@gmail.com
Korektore:

Jana Riekstiņa

Maketēts un iespiests **SIA tipogrāfijā
«Universums A»** Tirāža: 450 eks.

*Leduspuķes
Tavā logā*

DITA LŪRIŅA
ZANE DOMBROVSKA
AIGARS VOITIŠKIS
ĪPAŠAIS VIESIS
GINTS SOLA

VENTSPILS Baptistu draudzes baznīca (15.12. 20.00)
KULDĪGAS Sv. Annas baznīca (22.12. 20.00)
RĪGAS Jaunā Sv. Ģertrūdes baznīca (26.12. 18.00)
BALTEZERA Baznīca (26.12. 21.00)
JAUNPILS pils (27.12. 12.00)
CĒSU Sv. Jāņa baznīca (27.12. 18.00)
VALMIERAS Sv. Simona baznīca (27.12. 21.00)
IKŠKILES Svētā Meinarda baznīca (4.12. 19.00)
TUKUMA Sv. Trīsvienības baznīca (5.01. 19.00)
BAUSKAS Svētā Gara baznīca (8.01. 19.00)

BALETES: BĪLEŠU PARADĪZES KASES